

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 4CoPr/3/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114209987
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Lichnerová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3114209987.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Oľgy Lichnerovej a sudkýň JUDr. Alice Beňovej a JUDr. Márie Vrtochovej v právnej veci navrhovateľa JUDr. A. B., bytom D., ul. Q. N. X/X proti odporcovi: D. O. so sídlom v D., ul. K Q. XXXX/XXA, Y.: XXXXXXXX, o zaplatenie 3.264 eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 27.januára 2015, č. k. 17Cpr/3/2014-50 a o odvolaní odporcu proti uzneseniu Okresného súdu Trenčín zo dňa 28.júla 2014, č. k. 17Cpr/3/2014-14 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa p
o t v r d z u j e .

Odporcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Súd prvého stupňa napadnutým rozsudkom vo výroku I. návrh navrhovateľa o zaplatenie 3 264 eur s príslušenstvom zamietol, vo výroku II. uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť odporcovi trovy konania v sume 195,50 eur, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku. Vychádzal zo zistenia, že navrhovateľ je bývalým zamestnancom odporcu, pre ktorého vykonával prácu vo verejnom záujme v zmysle zákona č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, pretože odporca je vyšším územným celkom. Dňom 31.08.2011 skončil navrhovateľ pracovný pomer u odporcu výpoveďou. Listom zo dňa 14.07.2011 odporca oznámil navrhovateľovi, že mu v súlade so Zákonníkom práce a platnou kolektívnou zmluvou odporcu bude vyplatené odchodné v sume jeho troch mesačných funkčných platov, pod podmienkou predloženia dokladu Sociálnej poisťovne o priznaní starobného dôchodku. Po doložení potvrdenia mu bude odchodné vyplatené vo výplatnom termíne za mesiac august 2011. Rozhodnutím Ústredia Sociálnej poisťovne č. 500 821 3010 zo dňa 01.10.2012 bol navrhovateľovi priznaný starobný dôchodok od 21.08.2012 v sume 219 eur mesačne. Neskorším rozhodnutím Ústredia Sociálnej poisťovne zo dňa 16.01.2014 bol navrhovateľovi priznaný starobný dôchodok od 12.06.2010 v sume 363,40 eur mesačne. V tomto rozhodnutí je okrem iného uvedené, že navrhovateľ neformálnou žiadosťou spísanou dňa 12.06.2013 požiadal o priznanie starobného dôchodku od 21.08.2005. Ďalej je v ňom uvedené, že týmto tento orgán zmenil jeho rozhodnutie č. 500 821 3010 z 01.10.2012. Navrhovateľ odporcovi v súvislosti s uplatnením odchodného nepredložil písomnú žiadosť o poskytnutie starobného dôchodku adresovanú Sociálnej poisťovni. Odporca od počiatku, teda už listom zo dňa 14.07.2011 podmieňoval vyplatenie odchodného navrhovateľovi predložením dokladu o tom, že požiadal Sociálnu poisťovňu o poskytnutie starobného dôchodku, resp. predčasného starobného dôchodku, a to pred skončením pracovného pomeru, resp. bezprostredne po jeho skončení. V tomto konaní súd rozhodoval o práve navrhovateľa na odchodné, resp. o splnení povinnosti odporcu zaplatiť navrhovateľovi odchodné, na ktoré mu malo vzniknúť právo podľa § 76 ods.6 Zákonníka práce, v znení účinnom do 31.08.2011. V zmysle tohto ustanovenia, pri prvom skončení pracovného pomeru po nadobudnutí nároku na predčasný

starobný dôchodok alebo starobný dôchodok, patrí zamestnancovi odchodné najmenej v sume jeho priemerného mesačného zárobku podľa § 134, ak požiada o poskytnutie uvedeného dôchodku pred skončením pracovného pomeru alebo bezprostredne po jeho skončení. Ako vyplýva z uvedeného, právo na odchodné vznikne zamestnancovi vtedy, ak ide o prvé skončenie pracovného pomeru u daného zamestnávateľa (táto skutočnosť nebola medzi účastníkmi sporná), ak v čase skončenia pracovného pomeru nadobudol zamestnanec nárok na predčasný starobný dôchodok alebo starobný dôchodok (táto skutočnosť bola preukázaná rozhodnutím Ústredia Sociálnej poisťovne zo dňa 16.01.2014) a zároveň zamestnanec požiada o poskytnutie uvedeného dôchodku pred skončením pracovného pomeru alebo bezprostredne po jeho skončení. Všetky uvedené podmienky musia byť podľa znenia § 76 ods.6 Zákonníka práce splnené súčasne. Teda nesplnením jednej z nich nevznikne zamestnancovi právo na odchodné, a tomu zodpovedajúca povinnosť zamestnávateľa. V danom prípade navrhovateľ nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že požiadal o poskytnutie starobného dôchodku pred skončením pracovného pomeru s odporcom alebo bezprostredne po jeho skončení. Súd vykonal dokazovanie v rozsahu, ktoré navrhol navrhovateľ, pričom jeho uvedené tvrdenie nebolo preukázané. Preto súd návrhu navrhovateľa nemohol vyhovieť a návrh zamietol. Vo všeobecnosti pre občianske súdne konanie platí, že dôkazné bremeno ohľadne preukázania určitej tvrdenej skutočnosti zaťažuje v konaní toho účastníka, ktorý sa dovoľáva použitia nejakej právnej normy a právneho následku z nej vyplývajúceho. Rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musí účastník preukázať, zásadne určuje hmotnoprávna norma. Odtiaľ tiež vyplýva, kto je nositeľom dôkazného bremena. Aplikujúc uvedené v tomto konaní, súd konštatuje, že dokázanie toho, že navrhovateľ požiadal o poskytnutie starobného dôchodku pred skončením pracovného pomeru s odporcom alebo bezprostredne po jeho skončení, zaťažuje navrhovateľa. Na základe vykonaného dokazovania súd konštatuje, že toto tvrdenie, resp. táto skutočnosť nebola dokázaná. Táto skutočnosť nebola okrem výsluchu navrhovateľa preukázaná žiadnym iným dôkazným prostriedkom. Teda ani výsluchom svedkyne ani listinnými dôkazmi, s ktorými sa súd oboznámil v rámci vykonaného dokazovania. Iný dôkazný prostriedok, ktorý by bol spôsobilý túto skutočnosť preukázať, nebol navrhovateľom súdu predložený ani označený. Nutnosť preukázania tvrdení účastníka konania vyplýva zo skutočnosti, že súdy rozhodujúce spory v občianskom súdnom konaní sú a musia byť pri rozhodovaní nestranné. Ak by súd rozhodoval iba na základe riadne nepreukázaného tvrdenia účastníka konania (ktoré je v rozpore s opačným tvrdením protistrany) automaticky by tým porušil uvedenú základnú zásadu, a to zásadu jeho nestrannosti, ktorej zákonným vyjadrením je § 18 Občianskeho súdneho poriadku. Zásada rovnosti účastníkov konania stanovená v článku 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky je transformovaním zásady rovnosti občanov pred zákonom ustanovenej v článku 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Súd záverom poukazuje na to, že ustanovenie § 76 ods.6 Zákonníka práce neustanovuje podmienku, že zamestnanec musí požiadať o poskytnutie dôchodku pred skončením pracovného pomeru alebo bezprostredne po jeho skončení v písomnej forme. Preto je možné, aby tak urobil čo i len ústne, avšak v takom prípade môže byť preukázanie takejto skutočnosti problematické. Nie je vylúčené, aby v konkrétnom prípade zamestnávateľ akceptoval tvrdenie zamestnanca o tejto skutočnosti a odchodné by vyplatil. Súd však nemôže akceptovať tvrdenie navrhovateľa, že by bolo zo strany odporcu nespravodlivé požadovať od navrhovateľa dôkaz o podaní takejto žiadosti. Naopak podľa názoru súdu je takáto požiadavka navrhovateľa na odporcu nedôvodná. Odporca má právo požadovať preukázanie podmienok na vznik práva na odchodné. Ďalej súd poukazuje aj na to, že pri skončení pracovného pomeru u odporcu navrhovateľ o odchodné nežiadal. Ako sám uviedol, v tom čase mu oň ani nešlo. Navrhovateľ sa odchodného začal domáhať od odporcu až po viac ako dvoch rokoch od skončenia pracovného pomeru. Právne vec posúdil podľa § 1 ods. 2 písm. a/, ods. 4, § 13b zák. č. 552/2003 Z. z. o výkone práce vo verejnom záujme, § 76 ods. 6 Zákonníka práce znení do 31.08.2011 a § 153 ods. 1 O.s.p.. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. , pretože odporca bol v konaní plne úspešný a priznal mu plnú náhradu trov konania. Rozsudok súdu bol verejne vyhlásený dňa 27.01.2015. V lehote troch pracovných dní odo dňa vyhlásenia rozsudku si odporca trovy konania nevyčísľil. Vzhľadom k tomu, že z obsahu spisu odporcovi žiadne iné trovy ako trovy spočívajúce v súdnom poplatku, ktorý mu bol vyrubený uznesením súdu zo dňa 28.07.2014 za podaný odpor proti platobnému rozkazu nevyplývajú, súd mu náhradu trov konania priznal iba vo výške vyrubeného súdneho poplatku. Uvedené rozhodnutie súdu zatiaľ nenadobudlo právoplatnosť, avšak je už vykonateľné v zmysle § 171 ods.1 Občianskeho súdneho poriadku.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Namietal, že konštatovanie súdu o neunesení dôkazného bremena je neodôvodnené, pretože jeho tvrdenie bolo preukázané svedeckou výpoveďou Ing. Tomekovej, ako aj listinným dôkazom. Svedkyňa, aj keď si nepamätala, potvrdila, že bola

s ním v kontakte, čo podporuje jeho tvrdenie, že bol na Sociálnej poisťovni Trenčín požiadať o predčasný dôchodok, iný dôvod na návštevu Sociálnej poisťovne Trenčín nemal. Poukazoval na to, že pred skončením pracovného pomeru sa dostavil na Sociálnu poisťovňu, kde požiadal o predčasný dôchodok. Svedkyňa ho vzala do kancelárie a podľa rodného čísla otvorila PC, jeho databázu a po jej skontrolovaní uviedla, že podmienku odpracovaných rokov spĺňa, ako aj vek pre odchod na dôchodok do predčasného dôchodku, nespĺňa však tretiu zákonnú podmienku, a to minimálnu výšku predčasného dôchodku. Tiež mu uviedla, že žiadosť o dôchodok si môže podať najviac dvakrát do roka, teda teraz nebude s ním žiadosť spísaná a začiatkom roku môže znovu požiadať o prepočet na predčasný dôchodok. Ďalej namietal, že súd sa dostatočne nevyporiadal s predloženými listinnými dôkazmi, pretože nevyhodnotil ním predložený listinný dôkaz, a to príjmový pokladničný doklad č. 80 000 196/2012 na sumu 94,60 eur, ktorým uhradil dobrovoľné dôchodkové poistenie. Spätne zistil, že bol na Sociálnej poisťovni Trenčín už začiatkom augusta 2011 a dňa 09.08.2011 spísal prihlášku na dobrovoľné dôchodkové poistenie, ktoré začalo dňom 01.09.2011. Keby súd vyhodnotil všetky tieto dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, tak by nemohol konštatovať, že neuniesol dôkazné bremeno. Ku konštatovaniu súdu, že ust. § 76 ods. 6 Zákonníka práce neustanovuje podmienku, že zamestnanec musí požiadať o poskytnutie dôchodku pred skončením pracovného pomeru alebo bezprostredne po jeho skončení v písomnej forme, avšak v ústnej forme môže byť preukázanie tejto skutočnosti problematické, uviedol, že táto skutočnosť bola dostatočne preukázaná. Starobný dôchodok mu bol spätne priznaný dňom 12.06.2010, teda viac ako rok, ešte pred skončením pracovného pomeru. Preto sa obrátil na súd, aby vykonal dokazovanie, že postupoval v súlade so zákonom a o predčasný dôchodok požiadal, a nie jeho vinou nebola žiadosť spísaná. Vydaným rozhodnutím bolo nespochybniteľne preukázané, že už v dobe podania výpovede bol riadnym dôchodcom a teoreticky nemusel o dôchodok žiadať. Ďalej uviedol, že súd konštatovaním, že nie je vylúčené, aby v konkrétnom prípade zamestnávateľ akceptoval tvrdenie zamestnanca o tejto skutočnosti a odchodné by vyplatiť, nepriamo potvrdil, že zákonné podmienky na vyplatenie odchodného spätným priznaním dôchodku pred dobou skončenia pracovného pomeru boli splnené. Taktiež konštatovanie súdu, že navrhovateľ sa začal domáhať odchodného od odporcu až po viac ako dvoch rokoch, nemá žiadnu súvislosť s predmetom sporu. Svoj nárok na vyplatenie odchodného si začal uplatňovať až na základe spätného priznania starobného dôchodku rozhodnutím Sociálnej poisťovne č. 500 821 3010 zo dňa 16.01.2014, ktorým mu bol starobný dôchodok spätne priznaný dňom 12.06.2010. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akými úvahami sa súd pri hodnotení dôkazov riadil, ktoré dôkazy bral pri svojom rozhodovaní do úvahy a z akého dôvodu nepovažoval listinný dôkaz ním predložený za hodnoverný. Svoje rozhodnutie oprel len o konštatovanie, že navrhovateľ nepreukázal svoje tvrdenie. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a rozhodnutie.

Odporca vo svojom písomnom vyjadrení uviedol, že navrhovateľ vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ani iné dôkazné prostriedky, ktoré by mohli ovplyvniť skutkový stav právnej veci. Poukázal na ust. § 76 ods. 6 Zákonníka práce platného v čase posudzovania, z ktorého vyplýva, že zamestnancovi vzniká právo na odchodné, ak požiada o poskytnutie predčasného starobného dôchodku pred skončením pracovného pomeru alebo bezprostredne po jeho skončení a súčasne musí spĺňať nárok na predčasný starobný dôchodok. Takáto žiadosť bola zo strany navrhovateľa podaná až po viac ako dvoch rokoch od skončenia pracovného pomeru a navyše v čase skončenia pracovného pomeru ani nespĺňal nárok na predčasný dôchodok, ako navrhovateľ sám uvádza. Mal za to, že navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno a z predložených listinných dôkazov ani z výsluchu svedkyne nebolo dokázané, že by navrhovateľ požiadal o predčasný starobný dôchodok bezprostredne po skončení pracovného pomeru a teda odporca mu nemal na základe čoho vyplatiť odchodné. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil.

V písomnom vyjadrení k vyjadreniu odporcu navrhovateľ uviedol, že vyhľadal v archíve Slovenskej poisťovne doklady o jeho návšteve Sociálnej poisťovne Trenčín za účelom požiadania o predčasný starobný dôchodok v čase pred skončením pracovného pomeru, a to Registračný list FO zo dňa 09.08.2011, vyhlásenie zo dňa 09.08.2011 a registračný list FO zo dňa 04.01.2012. Zdôraznil, že nie jeho vinou nebola s ním spísaná žiadosť o starobný dôchodok, ale neprofesionálnym postupom zamestnankyne Sociálnej poisťovne, pretože mu bol starobný dôchodok spätne priznaný ešte pred dobou rozviazania jeho pracovného pomeru. Teda spĺňal podmienky na dôchodok už v čase rozviazania pracovného pomeru. Navrhol vypočuť zamestnankyňu Sociálnej poisťovne T. N., ktorá ho priviedla k svedkyňi Y. Y. D. za účelom podania si žiadosti o predčasný dôchodok. Na svedkyne si spomenul až pri hľadaní uvedených listinných dôkazov.

Napadnutým uznesením zo dňa 28. júla 2014 súd prvého stupňa uložil odporcovi povinnosť, aby v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok za odpor vo výške 195,50 eur podľa pol. č. 1 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov. Zároveň poučil, že ak sa poplatok v určenej lehote nezaplatí, bude ho súd vymáhať.

Proti tomuto uzneseniu podal v zákonnej lehote odvolanie odporca. Dôvodil tým, že odporca je vyšší územný celok zriadený zákonom č. 302/2001 Z. z. o samospráve vyšších územných celkov v znení neskorších predpisov a v zmysle § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov sú od súdneho poplatku oslobodené obce a vyššie územné celky vo veciach verejného záujmu a spoločensky prospešného záujmu. Poukázal na to, že pôsobnosť samosprávneho kraja je demonštratívne uvedená v ust. § 4 ods. 1 zákona o vyšších územných celkoch a samosprávny kraj sa stará o všestranný rozvoj svojho územia a o potreby svojich obyvateľov. Celá činnosť samosprávneho kraja, vrátane hospodárenia s majetkom, musí smerovať k plneniu úloh samosprávneho kraja, teda k jeho rozvoju a k blahu jeho obyvateľov. Odporca nedisponuje v súčasnosti finančnými prostriedkami na zaplatenie súdneho poplatku vzhľadom na jeho rozpočet a každodenné plnenie úloh v samospráve a s tým spojené finančné zabezpečenie týchto činností. Spor so zamestnancom podľa neho spadá pod oslobodenie podľa zákona o súdnych poplatkoch. Navrhol, aby súd v celom rozsahu napadnuté uznesenie zrušil z dôvodu jeho neopodstatnenosti.

Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania /§ 212 ods. 1, § 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p./ a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa proti rozsudku súdu prvého stupňa nie je dôvodné a odvolanie odporcu proti uzneseniu súdu prvého stupňa nie je dôvodné.

Súd prvého stupňa vo veci samej svoje zamietajúce rozhodnutie založil na tom právnom závere, že právo na odchodné vznikne zamestnancovi vtedy, ak ide o prvé skončenie pracovného pomeru u daného zamestnávateľa, ak v čase skončenia pracovného pomeru nadobudol zamestnanec nárok na predčasný starobný dôchodok alebo starobný dôchodok, zároveň zamestnanec požiada o poskytnutie uvedeného dôchodku pred skončením pracovného pomeru alebo bezprostredne po jeho skončení. Všetky uvedené podmienky musia byť podľa § 76 ods.6 Zákonníka práce splnené súčasne. Teda nespĺnením jednej z nich nevznikne zamestnancovi právo na odchodné, a tomu zodpovedajúca povinnosť zamestnávateľa. V danom prípade navrhovateľ nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že požiadal o poskytnutie predčasného starobného dôchodku pred skončením pracovného pomeru s odporcom alebo bezprostredne po jeho skončení a táto skutočnosť nebola preukázaná ani výsluchom svedkyne ani listinnými dôkazmi, s ktorými sa súd oboznámil v rámci vykonaného dokazovania. Preto súd návrhu navrhovateľa nemohol vyhovieť a návrh zamietol.

Odvolací súd v danej veci považuje tento právny záver súdu prvého stupňa za vecne správny, v celom rozsahu sa stotožňuje aj s odôvodnením napadnutého rozhodnutia v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p.. K odvolacím námietkam navrhovateľa uvádza nasledovné.

Za správny odvolací súd považuje právny názor súdu prvého stupňa o potrebe splnenia všetkých podmienok uvedených v § 76 ods. 6 Zákonníka práce v znení platnom do 31.08.2011, iba za ktorých mohol vzniknúť navrhovateľovi nárok na vyplatenie odchodného. Týmito podmienkami bol nárok zamestnanca na predčasný starobný dôchodok a zároveň, že zamestnanec požiadal o poskytnutie uvedeného dôchodku pred skončením pracovného pomeru alebo bezprostredne po jeho skončení. V danom prípade však aj podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľ nepreukázal svoje tvrdenie o tom, že požiadal o poskytnutie predčasného starobného dôchodku pred skončením pracovného pomeru s odporcom alebo bezprostredne po jeho skončení, a táto skutočnosť nebola preukázaná ani predloženými listinnými dôkazmi a výsluchom svedkyne Ing. Y. D.. Odvolacie námietky navrhovateľa, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, akými úvahami sa súd pri hodnotení dôkazov riadil, ktoré dôkazy bral pri svojom rozhodovaní do úvahy, a z akého dôvodu nepovažoval listinný dôkaz ním predložený za hodnoverný, nepovažoval odvolací súd za opodstatnené. Z vykonaného dokazovania vyplýva, že navrhovateľ predložil súdu listinný dôkaz, a to rozhodnutie Sociálnej poisťovne č. 500 821 3010 zo dňa 16.01.2014, ktorým mu bol starobný dôchodok späť priznaný dňom 12.06.2010, avšak tento nie je dôkazom toho, že navrhovateľ o predčasný dôchodok požiadal pred skončením pracovného pomeru alebo bezprostredne po jeho skončení, tak ako to stanovuje znenie § 76 ods. 6 Zákonníka práce v znení platnom do 31.11.2011. Navrhovateľ aj podľa názoru odvolacieho súdu neunesol dôkazné bremeno, že

v uvedenom časovom úseku požiadal Sociálnu poisťovňu o predčasný starobný dôchodok. I keď nebolo sporné, že za týmto účelom Sociálnu poisťovňu navštívil, čo potvrdila aj svedkyňa Ing. Y. D. a napokon čo potvrdzuje aj listinný dôkaz /prihláška na dobrovoľné dôchodkové poistenie zo dňa 09.08.2011/, nebola s navrhovateľom takáto žiadosť o dôchodok spísaná. Sám navrhovateľ potvrdil, že žiadosť nebola spísaná z dôvodu, že nespĺňal podmienky na priznanie predčasného starobného dôchodku, ktorú skutočnosť mu mala tvrdiť zamestnankyňa Sociálnej poisťovne Trenčín. Z uvedeného nemožno ani vyvodiť, že navrhovateľ takýmto spôsobom výslovne žiadal o priznanie predčasného starobného dôchodku ústne, možno len konštatovať, že išlo o informovanie sa o podmienkach nároku na takýto dôchodok. Za tejto situácie aj odvolací súd zdieľa právny záver súdu prvého stupňa, že po vyhodnotení všetkých dôkazov v zmysle § 132 O.s.p. navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno, že požiadal o predčasný starobný dôchodok /znamená to, že s ním bola spísaná žiadosť o predčasný starobný dôchodok na Sociálnej poisťovni/ pred skončením pracovného pomeru alebo bezprostredne po jeho skončení. Pokiaľ ide o návrh navrhovateľa na doplnenie dokazovanie výsluchom svedkyne T. N., odvolací súd poukazuje na ust. § 120 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého súd je povinný poučiť účastníkov, že všetky dôkazy a skutočnosti musia predložiť alebo označiť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie, pretože na dôkazy a skutočnosti predložené a označené neskôr súd neprihliada. Navrhovateľ bol o týchto procesných právach a povinnostiach poučený /č. I. 7/, preto na ním navrhovaný dôkaz až v odvolacom konaní, odvolací súd už nemohol prihliadnuť.

Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa /vrátane výroku o náhrade trov konania ako vecne správny podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Úspešnému odporcovi nepriznal právo na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 224 ods. 1, § 142 ods. 1 O.s.p. z dôvodu, že odporca si náhradu odvolacích trov neuplatnil podľa § 151 ods. 1 O.s.p..

Ďalej odvolací súd rozhodol o odvolaní odporcu proti uzneseniu súdu prvého stupňa zo dňa 28. júla 2014, č. k. 17Cpr/3/2014-14, ktorým uložil odporcovi povinnosť, aby v lehote 15 dní od doručenia tohto uznesenia zaplatil súdny poplatok za odpor vo výške 195,50 eur podľa pol. č. 1 písm. a/ sadzobníka súdnych poplatkov. Odporca odvolaním namieta, že sa na neho vzťahuje oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov. Odvolací súd však odvolanie odporcu nepovažuje za opodstatnené z nasledovných dôvodov:

Podľa § 4 ods. 2 písm. b/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov od poplatku sú oslobodené obce a územné celky v konaní vo veciach verejného a spoločensky prospešného záujmu.

Z uvedeného citovaného zákonného ustanovenia potom vyplýva, zákon o súdnych poplatkoch neposkytuje obciam a vyšším územným celkom všeobecné osobné oslobodenie bez ohľadu na to, o akú vec ide. Oslobodenie obce a vyššieho územného celku sa vzťahuje na konania, predmetom ktorých sú vzťahy, ktoré vznikli pri plnení úloh týchto subjektov, a ktoré sa týkajú verejného a spoločensky prospešného záujmu. Odporca vo svojom odvolaní neuvádza žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo zrejmé, že v predmetnom konaní je daný akýkoľvek verejný a spoločensky prospešný záujem. Rovnako zo spisu nevyplýva, že by v prejednáwanej veci šlo o verejný a spoločenský záujem. Predmetom konania vo vzťahu k odporcovi ako Trenčianskemu samosprávnemu kraju je návrh navrhovateľa o zaplatenie odchodného, nárok, ktorý vyplýva z pracovného vzťahu medzi účastníkmi. Nejedná sa teda o konanie vo veci verejného a spoločensky prospešného záujmu.

Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa ako vecne správne podľa § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.